

Arrest

nr. 310 318 van 19 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2023.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 27 juli 2023, waarbij zijn huidig vijftiengste verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn huidige vijftiende verzoek om internationale bescherming volhardt verzoeker in zijn eerdere verklaringen zoals afgelegd in kader van zijn vijftiende en daaropvolgende verzoeken om internationale bescherming, namelijk zijn vrees gedood te worden door de Taliban omwille van zijn militaire activiteiten en zijn bekering tot het christendom.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde verzoeker zijn Afghaans paspoort d.d. 28 oktober 2021 neer, twee psychologische attesten, zijn taskara, vier militaire identiteitskaarten, twee militaire certificaten, zijn aanstellingsformulier in het leger, en twaalf foto's van verzoeker in militaire dienst. Daarnaast legt hij een begeleidend schrijven van zijn advocaat waarin verwezen wordt naar de motieven die verzoeker eerder aanhaalde in kader van zijn eerdere verzoeken met name, zijn bekering, zijn nood aan psychologische hulp en zijn verwestering door zijn lange verblijf in België.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

4. In de bestreden beslissing wordt terdege vastgesteld dat verzoeker zich louter beperkt tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Verder wordt op goede gronden gemotiveerd dat de door verzoeker bijgebrachte begeleidende brief van zijn advocaat geen nieuwe elementen bevat die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De twee psychologische attesten zijn inhoudelijk identiek aan de attesten die hij in het kader van zijn beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 3 maart 2022 aanbracht, met als enige verschil de datum op het laatste attest. Deze twee attesten werpen dan ook geen ander licht op de beoordeling dat er voor verzoeker geen bijzondere procedurele noden voorhanden zijn. De overige stukken heeft verzoeker reeds in het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken aangebracht en werden toen door het CGVS en/of de Raad beoordeeld.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en de documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidige volgend beschermingsverzoek en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

6. Verzoeker ontkent noch betwist in zijn verzoekschrift dat hij zijn huidige vijftiende verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige beschermingsverzoeken heeft uiteengezet. Integendeel, hij wijst opnieuw op zijn voorgehouden tewerkstelling bij het leger, zijn bekering, zijn mentale problemen en zijn verwestering. Deze elementen werden reeds beoordeeld door de Raad in zijn arrest nr. 286 670 van 27 maart 2023 in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek. De Raad herhaalt dat loutere verklaringen die neerkomen op een herhaling van de motieven die hij reeds in het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken aanhaalde, geen aanleiding kunnen geven tot een nieuwe beoordeling van het vluchtrelaas.

Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om rekening te houden met de voorgelegde medische stukken, maar doet hiermee geen afbreuk aan de vaststelling dat de heden bijgebrachte psychologische attesten inhoudelijk identiek zijn aan de attesten die hij tijdens zijn vorige beroepsprocedure heeft bijgebracht. De laatste actualisatie door Ulyse op 19 mei 2023 wat betreft verzoekers mentale toestand bevestigt louter deze problematiek en verzoekers opvolging. Verzoeker toont hiermee wederom niet aan dat hij tijdens zijn gehoren in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was

gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Deze medische stukken kunnen op zich verzoekers vrees of voorgehouden problemen niet aannemelijk maken. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog of psychiater vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/psychiatrische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Dat verzoeker psychologische problemen kent, maakt nog niet dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor verzoekers psychologische problemen. Temeer hij in zijn verzoekschrift hiertoe zelf verwijst naar zijn uitzichtloze situatie in België, hetgeen een louter socio-economisch probleem betreft dat geen uitstaans heeft met zijn vluchtrelaas. Zodoende kan verzoeker met deze attesten geen ander licht werpen op zijn ongeloofwaardig bevonden relaas.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat mensen met psychologische problemen geen toegang hebben tot medische zorg in Afghanistan en er tevens gemarginaliseerd worden, bemerkt de Raad dat verzoeker dit betoog reeds heeft aangehaald in zijn verzoekschrift ingediend in het kader van zijn beroepsprocedure tegen zijn vierentwintigste weigeringsbeslissing. In het arrest nr. 286 670 van 27 maart 2023 heeft de Raad dit betoog reeds beoordeeld. Hetzelfde geldt waar hij stelt dat hij door zijn Tadzjiekse origine en voorgehouden (toegeschreven) verwestering in de negatieve aandacht zal staan van de taliban. Verzoeker brengt heden geen elementen bij die hier anders over doen denken.

Wat betreft zijn voorgehouden (toegeschreven) verwestering voegt de Raad hier aan toe dat verzoeker niet aantoonst dat hij door zijn verblijf in Europa niet langer in staat is de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaat een louter verblijf in Europa opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België en Europa op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

In zoverre verzoeker verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert, stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn theoretisch betoog niet in concreto aangeeft welke verkeerde conclusies verweerder in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

Gelet op het voorgaande blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers vluchtrelaas, nog steeds gehandhaafd.

7. Waar verzoeker nog opmerkingen formuleert over het arrest van de Raad uitgesproken in het kader van zijn vorige beroepsprocedure, herinnert de Raad eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidig verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

Verzoekers huidig kritiek kan niet worden aangewend als beroep op de vaststellingen gedaan in de voorgaande beroepsprocedure en is om deze reden onontvankelijk.

8. Het motief in de bestreden beslissing dat verband houdt met de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie wordt niet betwist en blijft dus gehandhaafd.

9. *Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelde de Raad in het kader van zijn vorig verzoek in het arrest nr. 286 670 van 27 maart 2023 dat het geweld in Parwan geen hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.*

Op basis van de geactualiseerde landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, waaronder de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, dringt zich heden eenzelfde conclusie op (p. 139-140).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immer verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund.

Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in zijn hoofde zouden verhogen. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen.

10. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 februari 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1520 legt de eed af en tolkt Dari

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP verwijst naar haar neergelegde aanvullende nota. Ze bevestigt dat dit haar 25ste aanvraag is: ze is dan ook sinds 2009 op de vlucht, wordt 2 à 3 keer per maand opgevolgd door een psychiater (meer dan 14 jaar dus) en krijgt er ook medicatie. Bij terugkeer zal ze onmogelijk toegang krijgen tot medische zorgen (en ze verwijst naar een arrest dienaangaande van de Kvz), net als ze verwijst naar een ander arrest van de Kvz wat betreft het gedrag van de taliban: dezen hebben een aversie tegen personen die asiel aangevraagd hebben in het westen. Haar militaire documenten zijn weliswaar al behandeld in het verleden maar er wordt geen rekening gehouden dat ze intussen haar origineel Afghaans paspoort heeft voorgelegd waardoor de "oude"

neergelegde documenten met haar originele naam vanuit dit perspectief dienen te worden beoordeeld. Ze stelt ook verschillende foto's te hebben neergelegd. Volgens haar heeft ze dus wel degelijk nieuwe elementen naar voor gebracht. Bovendien stelt zich nog het probleem dat ze intussen door haar eigen gemeenschap bij terugkeer zal vervolgd worden en schendingen riskeert op art. 3 EVRM gezien zij haar gezin (vrouw en kinderen) 15 jaar geleden in de steek gelaten heeft."

5. Met voormelde argumentatie brengt de verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doet aan de in de beschikking van 19 december 2023 opgenomen grond.

Met haar betoog ter terechtzitting verwijst de verzoekende partij naar elementen waarop middels voormelde beschikking met verwijzing naar de concrete motieven van de bestreden beslissing werd geantwoord. De verzoekende partij gaat met haar betoog dan ook voorbij aan de gronden van voormelde beschikking, zoals hiervoor uiteengezet.

In de beschikking wordt verwezen naar het arrest van 27 maart 2023 met nummer 286 670 waar in kader van haar vierentwintigste verzoek om internationale bescherming reeds werd geoordeeld over haar betoog waar ze stelt dat mensen met psychologische problemen geen toegang hebben tot medische zorg in Afghanistan en er tevens gemarginaliseerd worden. In dit arrest wordt duidelijk gesteld dat: *"Wat betreft het psychologisch attest dat onderschreven werd door een psychiater en verzoeker bijbracht op het CGVS ter ondersteuning van zijn vierentwintigste verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld als volgt:*

"De brief van uw psycholoog is dan weer grotendeels een kopie van de brief die u reeds in het kader van uw twintigste verzoek neerlegde. De extra toevoeging dat u ook door een psychiater opgevolgd wordt en een verbetering van uw mentale toestand enkel kan bewerkstelligd worden indien u een stabiel leven zou hebben, kan geen ander licht laten schijnen op de beslissingen van het CGVS als de RvV in het kader van uw voorgaande verzoeken. Zowel het CGVS als de RvV beoordeelden meermaals dat de door u aangehaalde en geattesteerde medische problemen op geen enkele wijze de door u aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen staven. Een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheid bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft dan ook geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en is dan ook niet van dien aard dat die de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Dit attest toont ook niet aan dat er in uw hoofd een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld of dat u, hoewel uw advocaat dit stelt in zijn verzoekschrift, een vrees op vervolging dient te koesteren bij terugkeer uit Europa. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen."

Verzoeker voegt bij aanvullende nota tevens een extra actualisatie van zijn psycholoog toe van 13 januari 2023. De Raad beklemtoont in de eerste plaats dat deze medische stukken niet gelden als sluitend bewijs voor verzoekers vrees of voorgehouden problemen. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog of psychiater bovendien vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/psychiatrische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Verder dient met verwijzing naar de vaststellingen onder punt 2.3.4. herhaald te worden dat uit deze stukken niet blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens eerdere gehoren in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

Zodoende kan verzoeker met deze attesten geen ander licht werpen op zijn inconsistente verklaringen en ongeloofwaardig bevonden relaas.

De Raad stelt in dit verband nog vast dat de aangevoerde psychologische/psychiatrische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van de aangevoerde symptomen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat hij geen toegang zal krijgen tot medische zorg in het land van herkomst omwille van zijn profiel waaronder zijn verwestering, zijn werkzaamheden bij het leger, zijn bekering en mentale problemen

doch toont hiermee geen elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd, nu reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn werkzaamheden voor het leger noch aan een oprechte bekering. Onder punt 2.3.5.5. zal ook blijken dat verzoeker geen verwesterd profiel aannemelijk maakt. De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie volgt dat in specifieke gevallen kan blijken dat er een actor aanwezig is die de toegang tot de gezondheidszorg weigert, zoals in het geval van vrouwen aan wie de toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd omdat zij niet door een mahram worden begeleid, geen hijab dragen of niet door een mannelijke gezondheidswerker mogen worden gezien (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 27, 102-103), quod non in casu.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat voor personen met een geestelijke of lichamelijke beperking bij de individuele beoordeling of discriminatie en mishandeling door de samenleving en/of door de familie met vervolging kunnen worden gelijkgesteld, rekening moet worden gehouden met de ernst en/of het repetitieve karakter van de handelingen of met het feit dat zij zich voordoen als een opeenstapeling van verschillende maatregelen. Tot de risicobepalende omstandigheden zouden kunnen behoren: aard en zichtbaarheid van de geestelijke of lichamelijke handicap, negatieve perceptie door de familie, enz...

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verzoeker geenszins enige vrees heeft opgeworpen te worden gestigmatiseerd of bij terugkeer te worden geviséerd omwille van zijn mentale problemen. Hoewel verzoeker stelt 6-7 jaar geen contact meer te hebben met zijn familie gaf hij als reden hiervoor aan dat hun telefoonnummers niet werken en zij op "op verschillende plaatsen" wonen zodat hij niet aantoonde dat hij bij terugkeer omwille van zijn mentale problemen niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, alwaar zijn echtgenote en twee zonen alsook zijn moeder verblijven (persoonlijk onderhoud van 27 november 2014, p.3-4; persoonlijk onder 22 augustus 2014, p. 5-6). Bovendien dient hierbij herhaald te worden dat de opgesomde symptomen gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen en uit het voorliggend psychologisch/psychiatrisch verslag met verschillende actualisaties niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op verzoekers eigen verklaringen ook op andere, objectieve vaststellingen is gebaseerd. Verzoeker legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat hij aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen. Uit de neergelegde medische stukken blijkt ook geenszins dat verzoeker actueel medicatie dient in te nemen.

Volledigheidshalve herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet." De verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerder verzoek (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerder verzoek om internationale bescherming te herstellen. Voorts toont de verzoekende partij nog altijd niet aan dat ze omwille van deze problematiek zou worden onderworpen aan vervolging of een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Ze toont immers niet aan dat haar op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk zou worden geweigerd aangezien ze niet aannemelijk maakte dat ze effectief verwesterd is en er geen geloof wordt gehecht aan haar werkzaamheden voor het Afghaans nationaal leger of aan haar oprechte bekering. Door dit eenvoudig opnieuw op te werpen tijdens de terechtzitting slaagt ze er niet in aannemelijk te maken dat ze op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk geweigerd omwille van haar voorgehouden profiel. Ze slaagt er dan ook niet in om de motivering in de beschikking te weerleggen. In een aanvullende nota legt ze een arrest neer van de Raad van 2 augustus 2023 met nummer 292 539 waarmee ze haar stelling dat ze ontzegd zou worden van medische hulp wil onderbouwen. Dit is echter niet dienstig daar rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien kunnen de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest niet worden vergeleken met de problematiek van de verzoekende partij. De verzoeker om internationale bescherming in het door zijn bijgevoegde arrest leed aan een ernstige ziekte namelijk Hodgkin Lymfoma/Grey zone en een Deauville score 5. Er kon van hem niet verwacht worden, in het kader van zijn medische problematiek, dat hij de onderzoeken en behandelingen die hij gekregen had in België, zou verzwijgen waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan in aanraking zou komen met de taliban. In

combinatie met zijn jarenlange blootstelling aan de Belgische maatschappij achtte de Raad het reëel dat deze verzoeker om internationale bescherming zou opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en geïsoleerd zal worden. De hierboven geschetste feiten zijn op geen enkele wijze te vergelijken met de medische problematiek van de verzoekende partij. Ze slaagt er dus niet in om met het neergelegde arrest de motivering van de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt niet dat een persoon louter omwille van zijn verzoek om internationale bescherming in het buitenland vervolging zou dienen te vrezen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een ernstig risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien wordt in de beschikking uitgebreid gemotiveerd dat verzoekende partij niet aantoont dat ze door haar verblijf in Europa niet langer in staat is de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving zoals vormgegeven door de taliban op te volgen. Aangezien ze tijdens de terechtzitting geen argumentatie aanbrengt om deze motivering van de beschikking te weerleggen, blijft deze behouden.

De documenten die betrekking hebben op haar militaire werkzaamheden werden reeds beoordeeld in haar eerdere verzoeken om internationale bescherming. In het arrest van 27 maart 2023 met nummer 286 670: *“Wat betreft de documenten die verzoeker middels zijn verzoekschrift heeft neergelegd ter staving van zijn militaire werkzaamheden, wijst de Raad er vooreerst op dat de documenten slechts kopieën betreffen waarvan de authenticiteit moeilijk kan worden nagegaan. Verzoeker merkt betreffende de onvertaalde stukken op dat deze reeds eerder werden voorgelegd en hierover reeds een oordeel werd geveld waardoor geen vertaling wordt bijgebracht. Verzoeker geeft hiermee echter zelf reeds duidelijk aan dat deze stukken al werden beoordeeld door het CGVS zodat hij thans met deze stukken dan ook geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans minstens aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.*

[...]Tot slot moet de Raad vaststellen dat verzoekers taskara en Afghaans paspoort zoals bijgevoegd aan de aanvullende nota en waarvan de originelen werden getoond ter terechtzitting bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen. Deze documenten bevestigen verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit doch kunnen geen ander licht werpen op de vaststelling dat verzoeker in het verleden een valse identiteit heeft gebruikt noch op zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Deze stukken maken zodoende geen elementen uit die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.” Aangezien deze documenten reeds werden beoordeeld in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming kunnen deze niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Het is verder ook niet duidelijk wat de verzoekende partij bedoelt met haar betoog dat de oude documenten met haar originele naam vanuit dit perspectief, zijnde haar origineel paspoort, dienen te worden beoordeeld. De motivering in de beschikking waarin wordt gesteld dat de Raad niet opnieuw uitspraak mag doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld blijft dus behouden.

Eenzelfde redenering kan worden gemaakt over de verschillende foto's die werden neergelegd. Aangezien deze reeds werden neergelegd in haar vorige verzoeken om internationale bescherming en in het kader van deze vorige verzoeken reeds werden beoordeeld, zijn dit geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Er dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij eerder in haar verzoekschrift van 4 augustus 2023 niet de minste melding maakt dat ze intussen door haar eigen gemeenschap bij terugkeer zal worden vervolgd en schendingen riskeert op artikel 3 van het EVRM gezien zij haar gezin (vrouw en kinderen) vijftien jaar geleden in de steek gelaten heeft. Het verzoek tot horen strekt er niet toe om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. X; RvS 29 oktober 2013, nr. X (c)). De verzoekende partij was in de mogelijkheid om deze vrees eerder (in het verzoekschrift) aan te brengen, doch heeft verzuimd dit te doen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de commissaris-generaal de kans te geven op voorhand hiervan kennis te nemen en hier desgevallend ter terechtzitting op te (kunnen) reageren (cf. RvS 10 februari 2010, nr. X). Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet alleen heeft gewacht tot de terechtzitting om deze informatie ter sprake te brengen, maar tevens nalaat aan te tonen waarom zij dit niet eerder, in de eerste plaats te denken in haar inleidend verzoekschrift, kon. Verder maakt ze niet aannemelijk dat ze door haar eigen gemeenschap bij terugkeer zal worden vervolgd en schendingen riskeert op artikel 3 van het

EVRM gezien zij haar gezin (vrouw en kinderen) vijftien jaar geleden in de steek gelaten heeft, daar zij deze vrees op geen enkele wijze onderbouwd.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS